

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ thứ Bảy, ngày 23/07/2022*

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 954

“GIỚI LUẬT LÀ CHỈ RĂN CHÍNH MÌNH”

“*Giới luật là chỉ răn chính mình*” nghĩa là Phật chế ra giới luật để răn dạy mỗi chúng ta. Giới luật được chế ra không phải để răn dạy người khác. Có những người lấy giới luật để kìm hãm, để soi chiếu người khác nhưng chính bản thân họ thì không làm. Đó là sai lầm! Những điều răn của Phật chính để chúng ta răn chính mình. Quan trọng là chính chúng ta làm tốt!

Hòa Thượng nói: ***“Các vị phải ghi nhớ chúng ta tu ở nơi Giác – Chánh - Tịnh. Chúng ta học ở nơi Giới - Định - Tuệ. Chúng ta chỉ quản chính mình, không quản người khác. Chúng ta không cần quan tâm họ có thanh tịnh, có giác ngộ hay không. Chúng ta nhất định phải hỏi chính mình. Chính mình có thanh tịnh, có giác ngộ không!”***

Chính mình có thanh tịnh, có giác ngộ hay không là vấn đề rất quan trọng. Người tu hành Phật pháp hoàn toàn khác biệt các cách tu hành khác. Cách tu của nhà Phật là chính mình phải tu ở nơi Giác - Chánh - Tịnh, chính mình phải học từ ở nơi Giới - Định - Tuệ. “*Giới*” là sự rào đón, ngăn cấm đối với thân, khẩu, ý của chúng ta. Thân, khẩu, ý của chúng ta phải an trú trong chuẩn mực, quy chuẩn mà Phật, Thánh Hiền đã dạy. Có Giới thì mới có Định, có Định thì Trí tuệ chúng ta mới phát sanh.

Chúng ta tu hành lâu ngày nhưng trí tuệ vẫn không phát khởi, chúng ta không rõ ràng tường tận mọi việc. Nếu chúng ta có trí tuệ thì khi gặp việc chúng ta sẽ thông suốt. Chúng ta không cần người khác phải nhắc đi nhắc lại việc đó nhiều lần. Trí tuệ của chúng ta chưa sanh khởi do tâm chúng ta chưa có Định. Chúng ta chưa có Định vì chúng ta chưa an trú thân, khẩu, ý trong những lời răn dạy của Phật, của Thánh Hiền.

Giới luật của Phật, giáo huấn của Thánh Hiền là những điều răn dạy của các Ngài. Giới giống như một hàng rào bảo vệ. Giới bảo vệ thân và tâm của chúng ta. Giới giúp thân tâm của chúng ta không vượt qua những quy chuẩn, những chuẩn mực mà Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã nhắc nhở.

Chúng ta túng tình làm theo tập khí phiền não, tập khí xấu ác của chính mình vậy thì chúng ta không thể Định. Chúng ta không có Định thì không thể có Trí tuệ. Hàng ngày chúng ta quán sát xem khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta có theo quy chuẩn, chuẩn mực mà Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã dạy không. Điều này rất dễ nhận ra!

Hòa Thượng nói: **“Nhân giới được Định, nhân Định khai Huệ. Định là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng. Chúng ta nhìn thấy người khác không trì giới, phá giới thì tâm chúng ta sanh phiền não nếu vậy tâm chúng ta không thể Định. Chúng ta nhất định phải biết Định là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng”**. Chúng ta tu hành Phật pháp mà tâm chúng ta không Định vậy thì chúng ta hoàn toàn làm sai với tông chỉ nhà Phật.

Có những người học Phật nhưng họ rất bao chao, vội vàng, hấp tấp. Chúng ta càng tu học Phật thì tâm chúng ta càng bình lặng. Người xung quanh nhìn thấy mỗi hành vi, việc làm của chúng ta rất nhanh nhẹn, gọn lẹ nhưng không thô tháo. Việc này ta tự quán sát lại chính mình. Chúng ta làm với tâm vọng tưởng, có cái ta trong đó thì người có tâm bình lặng một chút sẽ nhận ra ngay. Chúng ta dễ nhận ra hôm nay chúng ta có “sống ảo”, có “tinh tướng” không!

Chúng ta tu hành Phật pháp mà tâm thái còn như vậy thì như Hòa Thượng nói **“Chư Phật Bồ Tát nhìn thấy chúng ta như vậy thì các Ngài thấy rất là oan uổng, rất là tiếc nuối”**. Chúng ta gặp pháp môn giúp chúng ta một đời vượt thoát sanh tử nhưng chúng ta không nỗ lực nên chúng ta vẫn tiếp tục luân hồi. Chúng ta đã từng ở trong đại mộng mà vẫn tiếp tục ở trong đại mộng. Chúng ta nằm mộng trong giấc ngủ thì chúng ta tỉnh dậy là hết nhưng đại mộng sanh tử là giấc mộng dài, triền miên. Chúng ta đã trôi lăn trong sáu cõi nhiều đời nhiều kiếp mà chúng ta chưa tỉnh mộng!

Chúng ta tu hành mà tâm chúng ta càng lúc càng Định thì chúng ta tu hành đúng. Nếu chúng ta tu hành mà tâm chúng ta càng lúc càng bao chao, nóng vội thì chúng ta biết chúng ta đã tu hành sai. Chúng ta phải mau mau sửa đổi. Chúng ta không biết cách sửa đổi thì chúng ta cần cầu thiện hữu tri thức để họ chỉ lỗi cho chúng ta. Trước đây, chúng ta xử lý công việc rất hấp tấp nhưng chúng ta tu hành đúng thì chúng ta sẽ biết cách xử lý mọi việc nhẹ nhàng, thư thái nhưng nhanh chóng.

Trong sự tu hành của nhà Phật, giữ tâm được Định là vô cùng quan trọng. Tâm Định chính là tâm thanh tịnh, bình đẳng. Chúng ta thường lấy giới luật, những điều răn dạy để đo lường người khác vậy thì tâm chúng ta đã bị tán loạn, không thể Định. Giới luật chúng ta học được có tốt nhưng ta vẫn thấy lỗi người thì tâm chúng ta vẫn loạn động.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: *“Nhược chân tu hành nhân, bất kiến thể gian quá”*. Người chân chánh tu hành thì không thấy lỗi thể gian. Chúng ta không phải là người cố không biết gì. Chúng ta nhìn thấy lỗi nhưng chúng ta không để trong tâm, không vướng mắc. Họ lừa chúng ta thì chúng ta biết nhưng chúng ta không để trong tâm. Tâm chúng ta không phân biệt, không chấp trước vậy thì chúng ta không phiền não. Người chân thật tu hành thì thời gian kiểm soát chính mình còn không đủ nên họ không có thời gian kiểm soát người khác.

Người chân thật tu hành kiểm soát khởi tâm động niệm, cách đối nhân xử thế, ba nghiệp thân, khẩu, ý của mình. Chúng ta tu hành mà trở thành người không biết gì thì chúng ta sai lại càng sai. Chúng ta tu hành mà như ngây như dại thì sai rồi!

Chúng ta phải hiểu cho rõ, chúng ta không đo lường, không xem xét lỗi của người thể gian, của đại chúng xã hội nhưng người trong đoàn thể, trong tổ chức của mình thì chúng ta phải nhắc nhở họ. Trong *“Đệ Tử Quy”* dạy chúng ta: *“Lỗi không ngăn đôi bên sai”*. Nếu chúng ta không ngăn lỗi của họ thì việc đó có thể gây hại đến đoàn thể, có thể làm mất đi hình tượng của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Chúng ta không thể thờ ơ được!

Chúng ta nhắc nhở người khác nhưng chúng ta không lưu lại trong tâm. Chúng ta không vọng tưởng, phân biệt, chấp trước để rồi phiền não. Chúng ta là người có trách nhiệm thì chúng ta phải gánh vác trách nhiệm. Chúng ta là Cha Mẹ, là người Thầy dẫn đạo thì chúng ta càng phải hiểu *“giáo bất nghiêm, sư chi đọa”*. Cha Mẹ mà dạy không đúng thì lỗi là của Cha Mẹ. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: *“Chúng ta không phân biệt để không chấp trước, dính mắc trong tâm”*. Chúng ta phải hiểu rõ việc này!

Có người nhìn thấy người khác làm sai nhưng không dám khuyên vì họ sợ phạm vào tội nói lỗi người. Quan trọng là chúng ta dùng tâm gì để khuyên người. Chúng ta khuyên người với tâm vì mình mà khuyên thì đó là sai. Còn chúng ta khuyên người với tâm vì người thì đó là đúng. Chúng ta phải dùng tâm *“chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”* để khuyên người.

Hòa Thượng nói: *“Phật Bồ Tát đôi lúc còn vỗ bàn, nói lớn tiếng nhưng trong tâm các Ngài không phiền não. Chúng ta vỗ bàn thì trong tâm chúng ta khởi phiền não”*. Chúng ta quán sát tâm của chúng ta khi chúng ta nói lỗi người. Chúng ta khuyên người để chúng ta thành toàn cho họ, chúng ta nhắc nhở người để giúp họ khởi thiện tánh thì hoàn toàn đúng. Làm Cha Mẹ thì chúng ta phải nhắc nhở con cái. Chúng ta làm lãnh đạo một tổ chức,

cơ quan, đoàn thể thì chúng ta phải nhắc nhở khiển trách người trong cơ quan, tổ chức đó khi họ có sai phạm.

Chúng ta phải hiểu đâu là nói lỗi người. Chúng ta nói lỗi người thì chúng ta phải quán sát xem hành vi của chúng ta hàng ngày có sai phạm hay không. Chúng ta khuyên người đừng làm việc sai đó mà chúng ta mỗi ngày vẫn đang phạm vậy thì đó là sai rồi. Chúng ta nhắc người không “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, trong khi chúng ta vẫn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” vậy thì chúng ta quá sai rồi!

Trong nhà Phật, khi một người mắc lỗi nghiêm trọng mà không biết sửa thì tăng đoàn dùng phương pháp là “*mặc tán*”. “*Mặc tán*” nghĩa là Chúng tăng giữ thái độ im lặng, không trò chuyện, không nhắc tới người đó nữa. Họ phải mau phản tỉnh, nếu không phản tỉnh thì sẽ tự bị đào thải. Chúng tăng cần làm như vậy để việc làm sai của họ không phá hoại hình tượng của tăng đoàn, không phá hoại hình tượng của Phật. Họ ở riêng một vị trí thì lỗi của họ không tác hại đến người khác. Những việc làm ảnh hưởng đến đại chúng, ảnh hưởng đến đoàn thể thì chúng ta phải can ngăn. Chúng ta đừng sợ phạm vào lỗi “*nói lỗi người*”, nếu chúng ta không can ngăn mà việc đó hư hại ảnh hưởng đến người khác thì lỗi của chúng ta sẽ nặng hơn.

Chúng ta cho rằng nói nói lỗi người là phạm tâm không thanh tịnh. Tuy rằng miệng chúng ta không nói ra nhưng trong tâm chúng ta đã có phiền não, chấp trước. Miệng chúng ta không dám nói ra nhưng trong tâm chúng ta vẫn dính mắc, phiền não. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã dạy: “***Bất kiến thể gian hóa***”. Chúng ta không thấy lỗi người là không dính mắc trong tâm chứ không phải không thấy. Chúng ta là người có trách nhiệm, có bổn phận dẫn đạo mọi người thì chúng ta phải nỗ lực nhắc nhở. Nếu chúng ta nhắc nhở không được, họ vẫn không chịu sửa chữa thì chúng ta cho họ ra khỏi đoàn thể. Đến khi nào họ giác ngộ, họ quay đầu thì chúng ta tiếp nhận, hoan nghênh họ quay trở lại.

Hòa Thượng nói: “***Giới luật của Phật chân thật là vĩ đại, chân thật là cừ khôi. Giới luật của ngài là chỉ để quản chính mình không phải để quản người khác***”. Người khác có phạm giới, phá giới là việc của họ. Nếu họ ở trong đoàn thể, trong tổ chức của chúng ta thì chúng ta có trách nhiệm cực lực nhắc nhở.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta đối với tất cả mọi người nhất định không khởi tâm không động niệm vậy thì chúng ta mới đạt được nhất tâm***”. Chúng ta dùng tâm “*chân*

thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi” để nhắc nhở mọi người. Trong trường hợp cần cần thì chúng ta có thể sử dụng cả hình phạt.

Trước đây, tôi nhắc nhở một cô giáo vì cô không dụng tâm để hoàn thiện chuyên môn mà thường đi gặp phụ huynh để mượn tiền. Tôi đã cho cô nghỉ 5 tháng vẫn được hưởng lương vậy mà cô không tỉnh ngộ. Cuối cùng tôi phải cho cô nghỉ. Nếu họ nghỉ một lần mà không tỉnh ngộ thì tôi sẽ cho nghỉ luôn. Nếu họ tỉnh ngộ, quay đầu thì chúng ta tiếp nhận nhưng ở một vai trò khác. Chúng ta quán sát xem chúng ta có làm với tâm từ bi, tâm yêu thương không! Nếu chúng ta vẫn để họ sai phạm thì họ sẽ ngày càng chông chát tội nghiệp.

Chúng ta làm không phải vì mình mà chúng ta làm vì người. Chúng ta không nở nhìn thấy họ nhận quả báo không tốt. Người thế gian chỉ thích hưởng phước mà không biết tiếc phước. Hôm qua, mọi người làm việc có kết quả rất tốt. Tôi phải nhắc nhở mọi người đó không phải phước của mình mà đó là ân đức của hệ thống, ân đức của rất nhiều người. Chúng ta phải tích công bồi đức, tích cực làm lợi ích cho tha nhân để trả ân đức cho mọi người. Nếu chúng ta tự đắc cho rằng do mình thì đó là đang hại chính mình. Nếu người lãnh đạo, người đi trước đang hưởng phước thừa của họ mà chúng ta không nhắc thì chúng ta sẽ mắc lỗi.

Ngày trước, khi tôi đang đi trên đường với một người bạn ở thành phố Hồ Chí Minh thì chúng tôi nhìn thấy một bà cụ đang ngồi xin ăn. Tôi và anh bạn có gửi bà cụ mấy chục nghìn. Biếu bà cụ xong thì chúng tôi đi tiếp. Trên đường đi tôi chợt nghĩ ra là mình làm như vậy là sai rồi. Bà cụ đang hưởng phước thừa trong vận mạng của bà. Bà cứ nhận tiền người khác cho mà dùng. Nếu bà sử dụng tiền đó không chính đáng thì bà lại càng tạo thêm tội. Chúng ta cho tiền thì chúng ta nhắc họ cố gắng tái tạo phước báu. Họ có nhiều tiền thì họ nên bố thí, chia sẻ cho người khó khăn hơn mình. Nếu họ chỉ thọ nhận một mình thì sẽ hết phước. Chúng ta khuyên họ có làm hay không là việc của họ nhưng chúng ta đã khuyên rồi vậy thì chúng ta đã làm hết trách nhiệm của mình. Chúng ta cho họ tiền nhưng chúng ta làm họ hoang phí phước báu của họ hay họ mang tiền đó họ làm việc bất thiện vậy thì chúng ta phải gánh lấy nhân quả!

Tất cả việc làm của chúng ta xuất phát từ tâm từ bi, tâm chân thành thì chắc chắn không sai. Khi Khổng Lão Phu Tử đi qua ngang một khu vực hay đi qua quốc gia nào mà Ngài thấy họ đang tụ tập nhiều người để chuẩn bị dấy động đao binh phản loạn thì Ngài hứa không nói để được thả cho đi. Nhưng khi đi qua khỏi vùng đó thì Ngài liền đến báo với các quan địa phương. Chúng ta giữ lời với người về những việc đúng, việc chuẩn mực, chứ không phải giữ lời với kẻ phản tặc, những người sai trái. Việc này chúng ta phải thận trọng,

nếu không chúng ta muốn thể hiện nghĩa khí, muốn làm chánh nhân quân tử nhưng cuối cùng chúng ta lại thành kẻ phá hoại.

Giới luật của nhà Phật để răn dạy chính mình. Chúng ta phải làm tốt. Chúng ta làm tốt thì chúng ta làm ra chuẩn mực để người khác học theo. Hòa Thượng thường nói: “**Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh**”. Chúng ta làm ra chuẩn mực, chính là làm ra biểu pháp để người khác nhìn vào để họ tự phản tỉnh.

Chúng ta đã phát tâm là người có trách nhiệm thì chúng ta phải hy sinh chính mình. Chắc chắn tâm của chúng ta cũng phải dao động. Tổ Sư Đại Đức cũng đã làm ra điển phạm cho chúng ta. Khi có người hỏi các Ngài sẽ vãng sanh ở phẩm vị thứ nào thì các Ngài nói sẽ vãng sanh ở phẩm vị Trung phẩm trung sanh. Đúng ra các Ngài vãng sanh ở phẩm vị Thượng phẩm trung sanh nhưng vì phải tiếp tăng độ chúng, phải dạy người nên tâm bị phân tán.

Chúng ta là người có trách nhiệm, có bổn phận thì chúng ta phải gánh vác trách nhiệm, bổn phận đó. Chúng ta phải thực hiện đúng chuẩn mực, kỷ cương. Chúng ta làm nhưng trong tâm không dính mắc, làm xong thì buông xả giữ tâm thanh tịnh.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!